

Briselē, 19.6.2019.
COM(2019) 282 final

KOMISIJAS ZIŅOJUMS EIROPAS PARLAMENTAM UN PADOMEI

par to, kā tiek piemērota Regulas (ES) 2015/847 par līdzekļu pārvedumiem pievienoto informāciju IV nodaļa

I. Ievads

Regula (ES) 2015/847¹ par līdzekļu pārvedumiem pievienoto informāciju (turpmāk tekstā — Regula), kā arī Direktīva (ES) 2015/849² par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai (*AMLD*), veido modernizētu tiesisko regulējumu cīņai pret finanšu tirgus ļaunprātīgu izmantošanu, nodrošinot tā drošību un integritāti un veicinot visaugstākos standartus nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas apkarošanai (*AML/CFT*).

Regulas galvenais mērķis ir padarīt līdzekļu pārvedumus pārredzamākus, tādējādi veicinot nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanu, atklāšanu un izmeklēšanu. Šim nolūkam Regula uzliek maksājumu pakalpojumu sniedzējiem pienākumu kopumu attiecībā uz informāciju par maksātājiem un maksājuma saņēmējiem, kas jāpievieno līdzekļu pārvedumiem. Savukārt valstu uzraudzības iestādes ir atbildīgas par maksājumu pakalpojumu sniedzēju atbilstības attiecīgajiem Regulas noteikumiem pārraudzību.

Šis jautājums ir reglamentēts Regulas IV nodaļā, kurā ietverts noteikumu kopums attiecībā uz sankcijām un pārraudzību. Tajā noteikts, ka dalībvalstīm jāizveido administratīvo sodu un pasākumu režīms, ko piemēro šīs regulas noteikumu pārkāpumu gadījumos, ļaujot saukt pie atbildības gan fiziskas, gan juridiskas personas. Turklāt šajā nodaļā ir uzskaitīti konkrēti pārkāpumi, par kuriem būtu jāpiemēro sods. Tajā arī uzlikts pienākums valstu uzraudzības iestādēm publicēt sankcijas un pasākumus, kādus tās piemēro, un noteikti būtiskie kritēriji atbilstošu sankciju noteikšanai. Visbeidzot, IV nodaļā paredzēts izveidot efektīvu sistēmu ziņošanai par pārkāpumiem un atbilstības pārraudzību.

Regulas 22. panta 2. punktā paredzēts: “Pēc tam, kad dalībvalstis saskaņā ar 17. panta 3. punktu ir paziņojušas Komisijai un EUI apvienotajai komitejai par šā panta 1. punktā minētajiem noteikumiem, Komisija iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par IV nodaļas piemērošanu, īpašu uzmanību pievēršot pārrobežu lietām.”

Šis ziņojums ir sagatavots 22. panta 2. punkta nolūkiem. Ziņojuma pirmajā daļā ir aprakstīts Regulas IV nodaļas īstenošanas dalībvalstīs pašreizējais stāvoklis, koncentrējoties uz svarīgiem horizontālajiem īstenošanas problēmjautājumiem, kas ir kopīgi vairākām dalībvalstīm³. Ziņojuma otrajā daļā sniegts pārskats par dažādu valstu uzraudzības iestāžu sankciju piemērošanas darbībām. Sagatavojot šo ziņojumu, Eiropas Komisija (Komisija) izmantoja Komisijai saskaņā ar Regulas 17. panta 3. punktu iesniegtos dalībvalstu paziņojumus, šo paziņojumu novērtējumu, kā arī mutisku un rakstisku informāciju, kuru

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/847 (2015. gada 20. maijs) par līdzekļu pārvedumiem pievienoto informāciju un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1781/2006 (OV L 141, 5.6.2015., 1.–18. lpp.).

² Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK, OV L 141, 5.6.2015., 73.–117. lpp.

³ Tas neskar pārkāpuma procedūras, ko Komisija jau ir uzsākusi vai uzsāks pret dalībvalstīm attiecībā uz valsts īstenošanas tiesību aktu pilnīgumu un atbilstību vai to piemērošanu, vai arī saistību īstenošanu.

dalībvalstis sniegušas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanas ekspertu grupas ietvaros.

II. Regulas 2015/847 IV nodaļas par sankcijām un pārraudzību īstenošana

A. Vispārīgas piezīmes

Regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs. Tomēr attiecībā uz IV nodaļu tajā paredzēts, ka dalībvalstīm, iespējams, būs jāpieņem daži īstenošanas pasākumi. Tādēļ dalībvalstīm līdz 2017. gada 26. jūnijam bija jāinformē Komisija par valsts noteikumiem par administratīvajām sodiem un pasākumiem, kas piemērojami šīs regulas noteikumu pārkāpumiem. Komisija izvērtēja saņemtos paziņojumus un secināja, ka attiecīgo noteikumu īstenošana dalībvalstīs kopumā ir apmierinoša. Tomēr novērtējumā tika konstatēti vairāki trūkumi.

B. Atsevišķu IV nodaļas noteikumu īstenošanas novērtējums

a) 17. pants — Administratīvie sodi un pasākumi

Regulas 17. panta 1. punktā paredzēts, ka dalībvalstīm jāpieņem noteikumi par iedarbīgiem, samērīgiem un atturošiem⁴ administratīvajiem sodiem un pasākumiem, ko piemēro šīs regulas noteikumu pārkāpumu gadījumos, kā arī jānodrošina to īstenošana. Šādiem sodiem un pasākumiem jāatbilst *AMLD* noteiktajām sankcijām. Komisija konstatēja, ka gandrīz visas dalībvalstis pareizi īstenojušas šā noteikuma galveno daļu. Tomēr vairākas dalībvalstis nav pareizi īstenojušas 17. panta 1. punkta otro teikumu, jo to valsts tiesību aktos nav paredzēta viena vai vairākas sankcijas, kas pieejamas saskaņā ar *AMLD*, vai noteikts nepietiekams pieejamo naudas sodu līmenis. Attiecībā uz pēdējo tika konstatēta neatbilstība *AMLD* un šādu sankciju atturošas ietekmes neesība.

17. panta 1. punkta otrajā daļā dalībvalstīm ir atļauts nolemt neizstrādāt noteikumus par administratīvajiem sodiem un pasākumiem attiecībā uz Regulas noteikumu pārkāpumiem, kuriem piemēro kriminālsodus atbilstīgi valsts tiesību aktiem. Tikai dažas dalībvalstis atsaucās uz šo iespēju.

17. panta 2. punktā paredzēts, ka dalībvalstīm jānodrošina, ka administratīvos sodus vai pasākumus var piemērot vadības struktūras locekļiem un jebkurai citai fiziskai personai, kas ir atbildīga par maksājuma pakalpojumu sniedzēja piemērota pienākuma pārkāpumu saskaņā ar šo regulu. Gandrīz visas dalībvalstis ir pareizi īstenojušas šo noteikumu.

⁴ Iedarbīguma, samērīguma un atturošas ietekmes novērtējumā ņem vērā, vai sodi ir atbilstoši, lai nodrošinātu atbilstību ES tiesību aktiem un sasniegtu vēlamu mērķi (iedarbīgums), vai sodi pienācīgi atspoguļo pārkāpuma smagumu un nepārsniedz to, kas nepieciešams, lai sasniegtu vēlamu mērķi (samērīgums), kā arī, vai sodiem ir atturoša ietekme uz likumpārkāpēju, kurš būtu jāattur no atkārtotas pārkāpuma izdarīšanas, un citiem iespējamiem likumpārkāpējiem, kuri būtu jāattur no minēto nodarījumu izdarīšanas (atturošs spēks).

Saskaņā ar 17. panta 4. punktu valstu uzraudzības iestādēm, pildot savas funkcijas saskaņā ar Regulu, vajadzētu būt visām uzraudzības un izmeklēšanas pilnvarām, kas ir nepieciešamas to funkciju veikšanai. Lai gan Regulā nav sniegta sīkāka informācija, pieejamajām uzraudzības un izmeklēšanas pilnvarām, lai tās varētu uzskatīt par iedarbīgām, parasti būtu jāietver tiesības pieprasīt no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem informāciju vai dokumentus, uzsākt izmeklēšanu, veikt apmeklējumus uz vietas utt. Gandrīz visas dalībvalstis šo noteikumu īstenojušas pareizi.

17. panta 4. punkta otrajā teikumā paredzēts, ka uzraudzības iestādēm jāsadarbības izpildes pasākumu jautājumos un jākoordinē savas darbības, kas ir ļoti svarīgi, ņemot vērā nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas nereti pārrobežu raksturu. Diemžēl vairākas dalībvalstis nav spējušas pareizi īstenot sadarbības pienākumu, un lielākā daļa dalībvalstu ir ignorējuši Regulā noteikto koordinēšanas pienākumu. Dažas dalībvalstis vispār nav pieņēmušas nekādus ar to saistītus īstenošanas pasākumus.

17. panta 5. un 6. punkts attiecas uz juridisko personu atbildību par Regulas 18. pantā minētajiem pārkāpumiem⁵. Konkrētāk, 17. panta 5. punktā paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka juridisku personu var saukt pie atbildības par pārkāpumiem, ko savā labā izdarījusi kāda persona, kas veic šīs juridiskās personas vadības pienākumus. Regulā ir sniegts arī alternatīvu kritēriju saraksts, kas ļauj secināt fiziskas personas vadības pienākumus⁶. Līdzīgi saskaņā ar 17. panta 6. punktu dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka juridisku personu var saukt pie atbildības, ja 17. panta 5. punktā minētās personas neesošas uzraudzības vai kontroles dēļ kādai šai personai pakļautai personai ir bijusi iespēja izdarīt vienu no 18. pantā minētajiem pārkāpumiem minētās juridiskās personas labā. Attiecībā uz abiem punktiem tika konstatēti daudzi nepareizas īstenošanas gadījumi. Vairākas dalībvalstis nebija īstenojušas visus šos pantus, savukārt citas tos nebija īstenojušas pareizi.

Saskaņā ar 17. panta 7. punktu uzraudzības iestādēm būtu jāīsteno savas pilnvaras piemērot sodus tieši, sadarbībā ar citām iestādēm, uz savu atbildību deleģējot savas pilnvaras šādām citām iestādēm vai iesniedzot pieteikumu kompetentajām tiesu iestādēm. Izskatot paziņojumus, Komisija konstatēja, ka gandrīz visu dalībvalstu uzraudzības iestādes var izmantot savas pilnvaras piemērot sodus tiešā veidā, un daudzas no tām var to darīt arī sadarbībā ar citām iestādēm.

b) 18. pants — Īpaši noteikumi

18. pantā ir uzskaitīti četri konkrēti Regulas noteikumu pārkāpumi, par kuriem piemēro sodus, t. i.,

⁵ 18. pantā noteikto pārkāpumu, kuriem piemēro sodus, sarakstu skatiet ziņojuma nākamajā sadaļā.

⁶ Saskaņā ar 17. panta 5. punktu juridiskās personas vadības pienākumi var balstīties uz jebkuru no turpmāk minētajiem elementiem:

- a) pilnvarām pārstāvēt juridisko personu;
- b) tiesībām pieņemt lēmumus juridiskās personas vārdā; vai
- c) tiesībām īstenot kontroli juridiskās personas iekšienē.

- (a) maksājumu pakalpojumu sniedzējs atkārtoti vai sistemātiski neiekļauj pieprasīto informāciju par maksātāju un maksājuma saņēmēju;
- (b) maksājumu pakalpojumu sniedzējs atkārtoti vai sistemātiski nenodrošina informācijas uzglabāšanu vai būtiski pārkāpj šo prasību;
- (c) maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav īstenojis efektīvas, uz riska faktoriem balstītas procedūras;
- (d) starpnieks maksājumu pakalpojumu sniedzējs būtiski pārkāpj Regulas noteikumus par trūkstošās informācijas par maksātāju vai maksājuma saņēmēju atklāšanu, kā arī par naudas līdzekļu pārvedumiem, kuros trūkst informācija par maksātāju vai maksājuma saņēmēju.

Saskaņā ar 18. pantu administratīvajiem sodiem un pasākumiem, kas piemērojami šādiem pārkāpumiem, būtu jāietver vismaz tie, kuri izklāstīti *AMLD* 59. panta 2. un 3. punktā⁷.

Īstenojot šo nosacījumu, daudzas dalībvalstis ir gājušās tālāk nekā 18. pantā paredzētās prasības, piemērojot sodus ne tikai par šajā pantā minētajiem pārkāpumiem, bet gan visiem Regulas noteikumu pārkāpumiem. Tomēr tika konstatēti vairāki nepareizas īstenošanas gadījumi, jo atsevišķu dalībvalstu tiesību aktos nav paredzēts viens vai vairāki administratīvie sodi un pasākumi, kas izklāstīti attiecīgajā *AMLD* pantā, un vairāku valstu tiesību aktos tika konstatēts nepietiekams pieejamo naudas sodu līmenis.

c) 21. pants — Ziņošana par pārkāpumiem

Regulas 21. panta 1. punktā paredzēts, ka dalībvalstīm jāievieš efektīvi mehānismi, lai mudinātu ziņot valstu uzraudzības iestādēm par šīs regulas pārkāpumiem. Šajos mehānismos būtu jāietver vismaz tie, kas minēti *AMLD* 61. panta 2. punktā attiecībā uz ziņošanu un darbinieku, kā arī apsūdzēto un citu attiecīgo personu aizsardzību⁸. Novērtējumā konstatēts,

⁷ Saskaņā ar Direktīvas (ES) 2015/849 59. panta 2. un 3. punktu pieejamajiem administratīvajiem sodiem un pasākumiem būtu jāietver vismaz:

- (a) publisku paziņojumu, kurā ir norādīta fiziskā vai juridiskā persona un pārkāpuma būtība;
- (b) rīkojumu, ar ko liek fiziskai vai juridiskai personai pārtraukt attiecīgo rīcību un to vairs neatkārtot;
- (c) ja atbildīgajam subjektam vajadzīga atļauja — atļaujas atsaukšanu vai apturēšanu gadījumos;
- (d) jebkurai personai, kas veic atbildīgā subjekta pārvaldības pienākumus, vai jebkurai citai fiziskai personai, kas ir atbildīga par pārkāpumu, noteiktu pagaidu aizliegumu pildīt atbildīgā subjekta pārvaldības funkcijas;
- (e) maksimālos administratīvos naudas sodus vismaz līdz divkārsai summai no pārkāpuma rezultātā iegūtās peļņas, ja minēto peļņu var aprēķināt, vai vismaz 1 000 000 EUR.

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, kad attiecīgais atbildīgais subjekts ir kredītiestāde vai finanšu iestāde, var piemērot arī šādas sankcijas:

- (a) juridiskai personai — maksimālais administratīvais naudas sods vismaz 5 000 000 EUR vai 10 % no kopējā gada apgrozījuma;
- (b) fiziskai personai — maksimālais administratīvais naudas sods vismaz 5 000 000 EUR apmērā.

⁸ Saskaņā ar Direktīvas (ES) 2015/849 61. panta 2. punktu ziņošanas iedrošināšanas mehānismos būtu jāiekļauj vismaz:

- (a) konkrētas procedūras, lai saņemtu ziņojumus par pārkāpumiem un veiktu turpmākus pasākumus;
- (b) pienācīga aizsardzība tiem atbildīgo subjektu darbiniekiem vai personām līdzīgā amatā, kas ziņo par atbildīgajā subjektā izdarītiem pārkāpumiem;
- (c) pienācīga apsūdzētās personas aizsardzība;
- (d) personas datu aizsardzība gan attiecībā uz personu, kas ziņo par pārkāpumiem, gan fizisko personu, kas tiek turēta aizdomās kā atbildīga par pārkāpumu, ievērojot Direktīvā 95/46/EK noteiktos principus;
- (e) skaidri noteikumi, ar kuriem nodrošina, ka tās personas konfidencialitāte, kura ziņo par pārkāpumiem, tiek garantēta visos gadījumos, ja vien valsts tiesību akti neparedz izpaušanu saistībā ar turpmāku izmeklēšanu vai vēlāku tiesvedību.

ka vairākas dalībvalstis nav īstenojušas nedz šo regulas noteikumu, nedz attiecīgo *AMLD* pantu. Turklāt dažu dalībvalstu tiesību aktos nav noteikts viens vai vairāki *AMLD* paredzētie mehānismi.

Regulas 21. panta 2. punktā noteikts pienākums maksājumu pakalpojumu sniedzējiem sadarbībā ar valstu uzraudzības iestādēm izveidot piemērotus iekšējos kanālus ziņošanai par pārkāpumiem. Šiem iekšējiem ziņošanas kanāliem vajadzētu būt drošiem, neatkarīgiem, speciāliem un anonīmiem. Lai gan lielākā daļa dalībvalstu ir pieņēmušas īpašus noteikumus šā panta īstenošanai, tika konstatēti vairāki nepareizas īstenošanas gadījumi, jo dažu dalībvalstu tiesību aktos trūkst viens vai vairāki no šiem aizsardzības pasākumiem.

d) 22. pants — Pārraudzība

Visbeidzot, saskaņā ar Regulas 22. panta 1. punktu dalībvalstīm būtu jāpieprasa valstu uzraudzības iestādēm pārraudzīt un nodrošināt atbilstību Regulai, kā arī jāveicina efektīva ziņošana par pārkāpumiem. Neskatoties uz šī noteikuma apmierinošu īstenošanu kopumā, vairāku dalībvalstu tiesību aktos to valstu uzraudzības iestāžu pienākumos nav iekļauta atbilstības uzraudzība. Gandrīz visas iestādes efektīvi nodrošina atbilstību Regulas noteikumiem, pateicoties to izmeklēšanas un sodu piemērošanas pilnvarām.

C. Apzinātie horizontālie īstenošanas problēmjaucājumi

Izvērtējot Regulas IV nodaļas īstenošanu, Komisija ir apzinājusi dažus horizontālus problēmjaucājumus, kas ir kopīgi vairākām dalībvalstīm.

Pirmkārt, neskatoties uz Regulā paredzētu nepārprotamu prasību, vairāku dalībvalstu īstenošanas tiesību aktos nav noteikts skaidrs pienākums kompetentajām iestādēm sadarboties ar kolēģiem citās dalībvalstīs. Dažu dalībvalstu tiesību aktos uzraudzības iestādēm paredzētas tikai tiesības sadarboties, bet ne pienākums to darīt. Turklāt dažas dalībvalstis, šķiet, ir nepareizi īstenojušas šo pienākumu, to piemērojot starp dažādām iestādēm vietējā, nevis pārrobežu līmenī. Turklāt vairākas dalībvalstis nav īstenojušas to noteikuma daļu, kas attiecas uz kompetento iestāžu pienākumu koordinēt to darbības attiecībā uz pārrobežu lietām.

Ir konstatēti arī vairāki trūkumi attiecībā uz juridisko personu atbildības režīmu. Vispārējo režīmu, kas ļauj saukt juridiskās personas pie atbildības, nevar uzskatīt par Regulas 17. panta 5. un 6. punkta atbilstīgu īstenošanu. Regulā paredzēts, ka juridiskas personas saucas pie atbildības divos skaidri aprakstītos scenārijos: 1) ja pārkāpumu izdarījusi persona, kura veic juridiskās personas vadības pienākumus, un 2) personas, kura veic juridiskās personas vadības pienākumus, neesošas uzraudzības vai kontroles dēļ ir izdarīts pārkāpums. Tādējādi, pareizai īstenošanai jāveido skaidra saikne starp fiziskas personas, kura veic vadības pienākumus, rīcību un juridiskās personas atbildību. Turklāt dažu dalībvalstu attiecīgajos īstenošanas noteikumos šī atbildība ir piemērojama šaurākai personu kategorijai, nekā paredzēts Regulā, piemēram, atsaucoties uz “vadībai piederošām personām”.

Attiecībā uz konkrētiem pārkāpumiem, par ko piemēro sodus, dažu dalībvalstu tiesību aktos paredzētas sankcijas tikai par atkārtotiem, sistemātiskiem vai nopietniem pārkāpumiem. Tomēr šāda īstenošana tiek uzskatīta par nepareizu un daļēju, jo tā neaptver 18. panta c) apakšpunktu, kad “maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav īstenojis efektīvas, uz riska faktoriem balstītas procedūras, pārkāpjot 8. vai 12. pantu”.

Vairākas dalībvalstis arī nav īstenojušas vienu vai vairākus mehānismus, ar ko iedrošina ziņot par pārkāpumiem valstu uzraudzības iestādēm. Lielākā daļa konstatēto trūkumu attiecas uz apsūdzētās personas pienācīgu aizsardzību, kas paredzēta *AMLD* 61. panta 2. punkta c) apakšpunktā.

Attiecībā uz aizsardzības pasākumiem, kas saistīti ar iekšējiem kanāliem ziņošanai par pārkāpumiem, vairāku dalībvalstu tiesību aktos trūkst to droša un neatkarīga rakstura nepārprotamas garantijas. Turklāt, tikai paredzot ziņošanas konfidencialitāti, nevar uzskatīt, ka anonimitātes prasība ir īstenota pareizi, jo konfidencialitātes nodrošināta aizsardzība nav vienāda ar anonimitātes nodrošināto aizsardzību. Turklāt, lai gan saskaņā ar 21. panta 2. punktu iekšējiem ziņošanas kanāliem jābūt “samērīgiem ar attiecīgā maksājumu pakalpojumu sniedzēja būtību un mērogu”, dažas dalībvalstis nav noteikušas kritērijus, kuros ņemta vērā gan pakalpojuma sniedzēja būtība, gan mērogs.

Visbeidzot, atsevišķos Regulas noteikumos paredzēts, ka valstu uzraudzības iestādēm ir, no vienas puses, jāuzrauga atbilstība un, no otras puses, tām ir izmeklēšanas un sodu piemērošanas pilnvaras. Atbilstības/pārraudzības pienākums skar proaktīvu uzraudzību pat tad, ja nav ziņojumu par iespējamem pārkāpumiem. Tāpēc šī pienākuma piemērošanas joma atšķiras no pienākuma izmeklēt iespējamus pārkāpumus un sodīt par faktiskiem pārkāpumiem. Tādējādi, lai tos uzskatītu par pareiziem, valstu īstenošanas noteikumos būtu skaidri jānorāda visi šie elementi.

III. Regulas IV nodaļas piemērošana, ko veic valstu uzraudzības iestādes

Papildus IV nodaļas attiecīgo noteikumu īstenošanas izvērtēšanai Komisija analizēja šo noteikumu praktisko piemērošanu, izmantojot mērķtiecīgu, dalībvalstīm adresētu anketu, kā arī mutisku apspriešanos ar attiecīgajiem ekspertiem nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanas ekspertu grupas sanāksmes ietvaros. Divdesmit sešas dalībvalstis iesniedza savas atbildes uz šo anketu⁹.

Attiecībā uz administratīvo sodu un pasākumu noteikšanu 19 uzraudzības iestādes ziņoja, ka attiecībā Regulas noteikumu pārkāpumiem nav pieņemts neviens lēmums par sankciju piemērošanu. Trīs uzraudzības iestādēm nav konkrētu datu par darbībām, kas veiktas saskaņā ar Regulu.

⁹ Apvienotā Karaliste, Austrija, Beļģija, Bulgārija, Čehijas Republika, Dānija, Francija, Grieķija, Horvātija, Īrija, Itālija, Kipra, Latvija, Lietuva, Luksemburga, Malta, Nīderlande, Polija, Portugāle, Slovākija, Slovēnija, Somija, Spānija, Ungārija, Vācija, Zviedrija.

Saskaņā ar Komisijas saņemto informāciju ļoti maz uzraudzības iestāžu, piemēram, Horvātijas un Latvijas iestādes, līdz šim ir pieņēmušas lēmumus par sankciju piemērošanu par Regulas noteikumu pārkāpumiem. Šo iestāžu noteiktās sankcijas cita starpā ietvēra rakstiskus brīdinājumus un naudas sodus.

Attiecībā uz notiekošajām izmeklēšanām un uzraudzības darbībām vairākas uzraudzības iestādes, piemēram, Čehijas Republikas, Dānijas, Horvātijas, Latvijas, Polijas, Spānijas un Vācijas iestādes, ziņoja par notiekošām darbībām.

Daudzas dalībvalstis ziņoja par publicēšanas pienākuma īstenošanu, un dažas no tām sniedza datus par sankciju piemērošanas lēmumu, kas saistīti ar *AML/CFT* tiesisko regulējumu, publicēšanu. Tomēr ar Regulu saistīto lēmumu par sankciju piemērošanu mazais skaits ietekmē attiecīgo publikāciju skaitu.

Attiecībā uz publicēšanas kārtību vairākas uzraudzības iestādes ziņoja, ka publicēšana tiek veikta “nekavējoties”, “24 stundu laikā” vai “bez kavēšanās” pēc lēmuma par sankcijām pieņemšanas. Dažas uzraudzības iestādes atsaucās uz lēmumu galīgo raksturu kā izšķirošu faktoru, kas ietekmē aizkavēšanos. Faktiski tikai 13 uzraudzības iestādes publicē lēmumus par sankcijām, kas ir pārsūdzami. Vēl mazāk uzraudzības iestāžu publicē lēmumus, ar ko piemēro izmeklēšanas pasākumus.

Attiecībā uz dažādu dalībvalstu kompetento iestāžu sadarbību lielākā daļa uzraudzības iestāžu paziņoja, ka gadījumā, kad paziņotajam pārkāpumam ir saistība ar citu dalībvalsti, tās informētu attiecīgo partneri. Tomēr lielākā daļa šo iestāžu precizēja, ka nav saskārusās ar šādu gadījumu saistībā ar Regulu. Turklāt neviena uzraudzības iestāde nav ziņojusi par to, ka būtu saņemti konkrēti ar Regulu saistīti sadarbības pieprasījumi. Tāpat neviena uzraudzības iestāde nav informējusi Komisiju par lēmumu par sankciju piemērošanu vai, ka būtu izskatījusi jebkādas pārrobežu lietas saskaņā ar šo regulu.

Attiecībā uz ziņošanu par pārkāpumiem lielākā daļa uzraudzības iestāžu norādīja, ka līdz šim nav ziņots par iespējamiem Regulas noteikumu pārkāpumiem. Viena iestāde, proti, Apvienotās Karalistes Finanšu uzraudzības iestāde (*Financial Conduct Authority*), ir informējusi Komisiju par visu trīs iespējamo Regulas noteikumu pārkāpumu nodošanu Eiropas Banku iestādei, par kuriem tā bija informēta.

Kopumā aptaujas anketa atklāja to, ka Regulas IV nodaļas praktisks pielietojums ir samērā pieticīgs. Tomēr, kā pareizi norādījušas vairāku dalībvalstu uzraudzības iestādes, gan apkopoto datu instruktivitāti, gan to noturību ietekmē grūtības izdalīt uz Regulu attiecināmu statistiku, kā arī šī akta relatīvi nesenā stāšanās spēkā.

IV. Secinājumi

Komisija uzskata, ka Regulas IV nodaļas īstenošana dalībvalstīs kopumā ir apmierinoša. Tomēr nevajadzētu atstāt novārtā konstatētos trūkumus, piemēram, horizontālo problēmjautājumu, kas saistīts ar pārrobežu sadarbību. Ir būtiski novērst visas juridiskās nepilnības, jo efektīva sankciju politika ir ļoti svarīga, lai nodrošinātu atbilstību Regulai.

Attiecībā uz Regulas attiecīgo noteikumu piemērošanu nav konstatētas būtiskas nepilnības. Uz Komisijas anketu sniegtās atbildes parādīja valstu kompetento iestāžu iesaisti uzraudzības darbībās gan attiecībā uz Regulu, gan uz *AMLD*. Iemesls tam, ka iestādes pieticīgi piemēro sankcijas un veic izmeklēšanas darbības saskaņā ar Regulu, var būt, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji vispārēji ievēro savus juridiskos pienākumus, taču būs nepieciešama ilgtermiņa pārraudzība, lai izslēgtu jebkādas uzraudzības sistēmas iespējamās vājās puses.

Ņemot vērā to, ka nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana un terorisma finansēšana bieži ir pārrobežu parādība, ir ārkārtīgi svarīgi, lai visās dalībvalstīs tiek pareizi īstenots un efektīvi piemērots valstu uzraudzības iestāžu juridiskais pienākums sadarboties un koordinēt to darbības, kā to paredz Regula.

Komisija turpinās atbalstīt dalībvalstis to īstenošanas centienos un patur tiesības veikt turpmākus pasākumus, lai nodrošinātu, ka visas dalībvalstis pareizi īsteno šo regulu. Tāpat ir svarīgi valstu uzraudzības iestādēm efektīvi piemērot Regulu un pastiprināt savas izpildes darbības.